

De privacy van een bioscoopkaartje

door **RUDIE KAGIE**

De Arnhemse film liefhebber Michiel Jonker houdt er niet van om te pinnen als contant kan worden afgerekend. Toen bioscoop Focus nog aan de Korenmarkt zat, was het nooit een probleem om euro's aan de kassa te verzilveren tegen een kaartje, maar sinds de verhuizing van het 'art-house' naar het Audrey Hepburnplein in de zomer van 2018 mag dat opeens niet meer. Om binnen te komen moeten bezoekers voortaan hun pinpas trekken. Jonker protesteerde. Hij kon zich niet herinneren dat het bankbiljet als wettig betaalmiddel was afgeschaft. Met plastic betalen was misschien handig voor Focus, maar niet voor hem. Waarom zou hij het zoveelste spoor achterlaten in de datajungle waarin de digitale mens volledig traceerbaar is geworden?

Het filmtheater wimpelde zijn bezwaren weg, waarop Jonker het hogerop zocht. Hij wendde zich tot de Autoriteit Persoonsgegevens (AP), de 'privacywaakhond' die moet toezien op naleving van de Algemene Verordening Persoonsgegevens (AVG) die sinds mei 2018 van kracht is. De herziene wet rept van 'dataminimalisatie', 'aantoonbare noodzaak' en 'subsidiariteit'. Over de inhoud van de begrippen is verschil van interpretatie mogelijk, zo blijkt. Het verzoek tot handhaving dat Jonker bij de AP indiende, werd verworpen. Waarop Jonker naar de rechter stapte.

Vorige week behandelde de

Arnhemse rechtbank het beroep met als inzet de AP te pressen om de letter van de wet na te leven. Jonker kwam op de proppen met een beroepschrift van 94 pagina's. Hij zegt: "De Autoriteit Persoonsgegevens zou eigenlijk ASP moeten heten, namelijk Autoriteit Stervensbegeleiding Privacy. Na zeven jaar ervaring met de AP heb ik weinig vertrouwen meer in hun inzet voor reële privacy. Dat soort kritiek stellen ze niet op prijs. Een half jaar geleden waarschuwde het hoofd van hun afdeling beroep-

schriften me per brief dat ik medewerkers niet agressief mocht bejegenen. Haar definitie van het begrip 'agressie' was zeer ruim, de AP ziet het bijvoorbeeld ook als agressief wanneer ik 'geen genoeg neem met het gegeven antwoord' van de AP. 'Agressief of gewelddadig gedrag tegen werknemers met een publieke taak wordt nooit getolereerd,' heette het letterlijk – en dat vlak voor een zitting van de Raad van State waar ik mijn standpunt zou verdedigen. Ik stond perplex, zo iets past niet in een rechtsstaat."

Een bioscoopkassa (Paramount Theatre) uit de contante tijd.

Jonker diende per kerende post een klacht in bij de AP, maar kreeg als antwoord dat de privacywaakhond wegens personele onderbezetting voorlopig geen tijd had om zijn grieven te behandelen. "Ze hebben dus wel tijd om mij een intimiderende brief te schrijven, maar niet om mijn klacht daarover te behandelen." Na nog enkele maanden wachten heeft Jonker hierover inmiddels een klacht ingediend bij de Nationale Ombudsman. "Dat is al de tweede keer. Op de uitspraak van de Nationale Ombudsman na mijn eerste klacht, waarin die mijn klacht terecht verklaarde, heeft de AP nooit meer gereageerd."

Michiel Jonker en de in Den Haag residerende toezichthouder delen inmiddels een grimmige geschiedenis. Minstens vijftien keer stonden beide partijen bij de magistratuur tegenover elkaar. Sinds het uitbreken van de pandemie voltrekt de confrontatie zich in virtuele zittingen. Jonker betwistte de rechtmatigheid van het gemeentelijke afvalpasje, de OV-chipkaart, de koppeling van persoonsgegevens aan internationale treintickets, de afschaffing van contante betaling in de bus en van het bioscoopkaartje. "Het kost me alleen maar geld," zegt hij. "Ik moet voor elke rechtszaak griffierechten betalen." Omgerekend ging in het aantal uren dat hij hieraan besteedde een krankzinnig bedrag verloren. Zijn vrijwilligerswerk is een cadeau aan de mensheid.